
**Het
subtiële
leven**

in het bos

Het subtiële leven in het bos

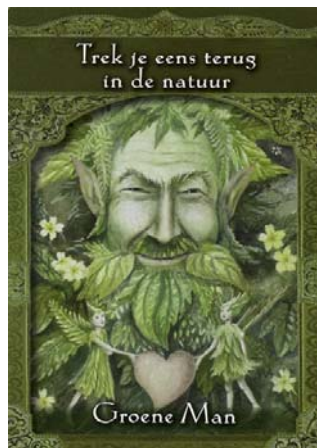
Ik ben gezegend met zeer aanvoelende familie en vriendinnen. Het leek ons heel boeiend om onze ervaringen te vergelijken tijdens een wandeling in Gelderland. Met vier dames liepen we in mei 2009 op een stralende dag door een oud bos dat afgewisseld werd met akkers. Het sensitieve gezelschap bestond uit mijn zus, dierenfolk, haar dochter, kunstenares, mijn vriendin, voetreflexologe en mijzelf. Mijn zus en haar dochter wonen er en kennen het gebied goed. We zijn allemaal intuïtief, elk op haar eigen manier. We wilden weten in hoeverre we sterkere waarnemingen kregen door de uitwisseling met elkaar.

De ene bleek helderhorend te zijn, de ander kon onder de grond kijken, de derde was heldervoelend. Door elkaars bevestigingen werden de waarnemingen inderdaad veel intenser dan wanneer we daar alleen gelopen zouden hebben. Wandel met ons mee en besef dat ieder mens deze ervaringen kan krijgen.

Het landschap was prachtig, het groen nog uitbundig lentefris, de bomen fors en voornaam en de akkers glooiend en nog kaal.

De eerste boom waar we aandacht aan wilden besteden was er één die door veel mensen als negatief wordt bestempeld. Zo zijn er veel joggers die bij deze boom extreem vermoeid raken. Een grote eik. Negatief? Daar wilden we meer van weten. We keken met ons innerlijk oog en zagen een woedend zwart wezen, diep onder de grond onder de boom. Toen we beter keken was het een zwarte koning die buitengewoon boos zijn gouden kroon van het hoofd trok en er op ging stampen. Maar na nauwkeuriger invoelen merkten we dat er verdriet onder die razernij zat. Wat was er aan de hand? Dit boomwezen zat heel diep onder de grond, dieper dan de gewone aardrijken. "De akker", kregen we te weten. De boom grensde aan een grote, in mensenogen mooie akker. Was dit vroeger woud geweest, zijn woud, waar hij de koning over was? We voelden nu dat hij zich schaamde over het rondstrooien van zijn zwarte woedende energie, hij knielde. Maar meteen daarna keerde hij ons de rug toe en verschool zich achter zijn stam die ook onder de grond energetisch doorliep, omdat hij huilde en niet wilde dat wij dat te weten kwamen. Er was een enorm verdriet dat los kwam. Respectvol lieten we hem en liepen we verder, een zandpad in.

Aan het begin daarvan stonden twee reusachtige bomen met hele prettige energie. In eerste instantie voelden we verdriet bij die bomen maar het bleek dat ze negatieve gevoelens transformeren en neutraliseren. Ze kunnen alle emoties aan omdat ze zo positief zijn. Er waren al veel heftige emoties bij ze losgelaten en flarden daarvan hadden we als eerste waargenomen omdat ze 'dicht en zwaar' zijn en dus relatief dicht bij de materie. We ontdekten dat er een leylijn liep tussen de "zwartekoningboom" en deze twee. We voelden echter dat deze lijn onderbroken was, de energie liep niet door. Geen wonder dat de zwarte koning het zo moeilijk had, hij kon niet ventileren. Met onze handen boven de lijn kwamen we erachter waar de blokkade zat en mijn zus vertelde dat daar een andere grote boom had gestaan. We namen waar dat de resten van die boom de blokkering gaven als een scherpe opzijduwende punt. Via het innerlijk oog konden we dit zien als een cirkel van zwart gekrioel in de grond, die hysterisch krijste; "Ze hebben het recht niet, ze hebben het recht niet!". De conclusie was dat deze boom door mensen geveld moest zijn. Samen hebben we geholpen de zwarte energie op te laten nemen in de hemel en met violet hebben we de plek geheeld. Vanaf dat moment kon de zwarte koning zijn verdriet ontladen bij deze twee fijne bomen en was hij niet eenzaam meer.

Dankbaar vervolgden we onze weg. Even verderop langs het smalle zandpad kwamen we weer een paartje tegen, bomen wel te verstaan. We konden het soort niet thuisbrengen, ze leken op gevlekte esdoorns. Ook deze bomen hadden een heel prettige uitstraling. Ze stonden in een eigen oerwoudje omringd door vlieren en bramen. Het was er warm (warmer dan in de omgeving) en tijdloos, je zou er makkelijk een dag kunnen doorbrengen zonder dat je in de gaten had dat er al een dag voorbij zou zijn gegaan. In het oerwoudje woonde een "greenman". Dit is een mannelijk natuurwezen dat een soort vertegenwoordiging is van de oude natuurgod Pan. Ondertussen hadden we waargenomen dat we geëscorteerd werden door een trotse, mannelijke centaur, groot, fier en met klossende hoeven. Hij had het zich tot zijn taak gesteld om ons door het bos te begeleiden en daarbij te beschermen en hij was ook trots dat alle bekijks die wij bij de boswezens trokken ook op hem gericht was. Je kon het paardachtige zelfs ruiken. Zijn soepele spieren

en het schommelen van zijn achterhand konden we etherisch zien en zijn gebries etherisch horen.

Halverwege het pad bereikten we twee reusachtige beuken, de “twee zusters” zoals mijn zus en haar dochter ze noemen. De linkerboom was duidelijk de aanwezigste van het stel, had zeer veel personality, de andere boom was volgzaam en gedwee naar de ander. We werden door ze uitgenodigd om te gaan zitten. We konden elfenkinderen etherisch om de bomen zien dansen. “Ja”, zei de oudste zuster, “dat doen ze telkens in een bepaalde periode”. Mijn zus had van de andere boom eens gehoord dat ze 240 jaar oud waren, “maar”, zei de oudste zuster nu, “dat moet ik toch even corrigeren, we zijn ouder”.

Tussen beide zusters in is een bijzondere plek waar je “de grond in gaat” en tegenover ze is een plek waar je “de lucht in gaat”. Het zijn heilingsplekken en als je sensitief bent kun je daar zeer bijzondere ervaringen opdoen.

Aan het eind van het pad was een ‘poort’, gevormd door twee machtige bomen met dito wortelcomplexen, duidelijk een energetische door-gang, al liep het voetpad visueel gewoon door. We werden toegetrokken naar de stomp van een boom waarvan het leek of hij in brand had gestaan. We voelden er diep verdriet bij. Deze voormalige boom was door de bliksem getroffen. Waarom dat verdriet? We gingen schouwen; het boomwezen zat er nog in!, door de schrik van de bliksem was hij zijn oriëntatie kwijtgeraakt en was ondersteboven in de grond terecht gekomen. Hij probeerde te ontsnappen maar kwam steeds dieper vast te zitten in de aarde. We hielpen hem zijn weg te vinden, naar boven te gaan en we zagen hem als het ware uit de stomp klimmen. Het was een reusachtig boomwezen, misschien wel 2,5 meter. Zijn bevrijding was ontroerend en hij was heel dankbaar en zei; “ik zal voor jullie gaan bloeien”.

Onder de indruk liepen we verder, naar de lievelingseik van mijn zus en haar dochter. Hij was een beetje krom. “Dat komt”, grapte mijn zus, “als ik na een wandeling wat energie nodig heb ren ik er altijd heen en bots er tegenaan om hem te omarmen”. De eik had inderdaad een heel duidelijke uitstraling, hij was heel erg liefdevol, zonder oordeel, beetje melancholisch en bescheiden, heel troostend ook. Hij was veel wijzer dan hij liet blijken.

*impressie van een natuurwezen,
gemaakt door mijn nicht*

Aan de overkant stond een fijn, edel paard. Toen we dat even op de hals hadden geklopt en weer doorliepen hoorden we; “o ja, loop mij maar weer voorbij”. We ontdekten een dikke beuk die meteen aangaf een grapje te maken. Deze boom had nooit eerder de aandacht getrokken. Veel bomen hoeven niets met mensen maar deze gaf aan communicatie toch wel heel leuk te vinden.

We vervolgden onze weg, weer door een energetische poort en meteen was het heel anders, heel plechtig. Dit was een koninkrijk. Het leek of in de verte serieuze wezens ons aan het observeren waren. Maar nauwelijks verder werd het bos een ravage, er kwam een heel naar uitstralend stuk: er waren erg veel zeer grote bomen gekapt en nauwelijks opgeruimd. Energetisch was het chaos, duister en verdrietig. Diverse natuurwezens waren duidelijk de kluts kwijt en renden hulpeloos rond.

Bedrukt liepen we door. En voordat we af zouden slaan naar een ander pad zagen we een eik met een holte aan de voet.” Ik sta hier te verpieteren”, hoorden we de boom zeggen. De boom was in een slechte gezondheid. We gingen schouwen en zagen dat de boomgeest eigenlijk klaar was maar zijn boom niet achter wilde laten. We zeiden dat het goed was, dat hij mocht gaan. Hij snikte even en we voelden, zagen een enorm licht bij de kroon terwijl de boomgeest daarin werd opgenomen. We voelden hoe hij ook de wortels verliet, die hoorden we zelfs kraken alsof ze al bezig waren los te raken en de boom om te laten vallen. De boom voelde hierna leeg.

Via een feeëriek beukenpad, prachtig verlicht en een beetje heuvelachtig, kwamen we in een totaal ander gebied, vrolijk en moerassig. En opeens was daar de grafheuvel. Er waren overal kleine natuurwezens, kabouterachtig, maar op de grafheuvel zaten ze niet. Ook de bomen en bosbessen hadden keurig een kring eromheen gemaakt. Het was er heel vredig. We vingen op dat hier een vikinghoofdman met alle egards en respect begraven was door zijn overwinnaars. Naderhand konden we allemaal de indrukken van hem en zijn krijgers voelen. De krijgers lagen in de andere heuvels in de buurt. De hoofdman was een wijze, edele, verstandige man geweest. Een goed leider, uit-

gebalanceerd. Hij had een schild en een helm met horentjes. Hij voelde als waardig en verzoend met de dood. Wodan en Odin waren zijn goden. We “zagen” de houten Vikingboot en een mooie jonge blonde vrouw, ze stond te huilen en was heel erg verdrietig, haar hart was gebroken. De man had vrouw en kind gehad. Ze hadden echt van elkaar gehouden en de vrouw die de boot met haar man zag wegvaren had hem nooit weergezien. De man zei: “Geef een boodschap aan haar dat ik er niet meer ben”. Toen zagen we een krans in de hemel, als teken dat de boodschap was aangekomen. De man zei: “Dank zal op jullie neervallen”. Terwijl we daar zaten hadden we onwillekeurig gras zitten vlechten, de vrouw was mandenmaakster geweest. Heel bijzonder, hun namen mochten doorkomen. De hoofdman heette Thorbalt en zijn vrouw Margitte.

Hierna liepen we terug, te moe en te vol om nog verder waarnemingen te doen. We genoten van de schoonheid van alles en namen ons voor een volgende keer verder op ontdekkingstocht te gaan.

Nawoord.

Tijdens googelen kwam naar voren dat in deze buurt rond 850 een veldslag was geweest tussen Vikingen en plaatselijke bewoners. We waren op dat moment wel wat bevreemd want je verwacht een klokbekercultuur bij grafheuvels die normaliter een stuk ouder zijn. Gelukkig hebben we ons niet door onze ratio laten leiden en gaf Google ons gelijk, het ging wel degelijk om Vikingen.

Toen mijn zus korte tijd later weer bij de heuvel was hoorde ze Margitte zingen.

Hoewel Thorbalt en Margitte natuurlijk al lang geleden overleden zijn en je er van uit mag

gaan dat ze reeds vele malen opnieuw geïncarneerd zijn, is er door het trauma dat ze in dat leven hebben opgelopen, een ‘scherf’ van hun ziel afgeraakt. Door trauma kan een ziel als het ware stukjes, splinters, verliezen. De heling die bij de grafheuvel heeft plaatsgevonden heeft de desbetreffende scherven weer toegevoegd aan hun ziel. En of ze nu in de etherische gebieden verkeren of in de stof leven, hun ziel heeft dit waargenomen en opgepakt.

Anitsa Kronenberg

*Natuurgeneeskundig therapeut en docent aan de Bloem Balans Beroepsopleiding
Anitsa.kronenberg@xs4all.nl*

Natuurgeneeskundig therapeut

Docent aan de Bloem Balans Beroepsopleiding

Anitsa.kronenberg@xs4all.nl